

A haszontalan katicák

Végre eljött a tavasz. Az idei hosszú, hideg tél után a kis katicák már alig várták, hogy végre előbújhassanak és megmozgathassák elgémberedett szárnyaikat. Vidáman hancúroztak a melengető napsütésben.

Nevetésüktől zengett az egész rét. Egyikük, akit **Pötykének hívtak**, nagy hangon kiabált:

- *Fogócskázzunk! Jó? Vagy inkább bújócskázni van kedvetek?*

Társai végül a kergetőzés mellett döntöttek, és hatalmas játék indult a kis katicák között, akik az egész rétet berepülték keresztül – kasul, föl-le, oda-vissza. Pedig a rét már így is elég forgalmas volt. Nem is csoda:

Hisz a jó időt minden állatnak ki kellett használnia. Bizony: kellett!, mert az elhúzódó tél miatt egyik sem ért rá játszózni. **A méhek** szorgosan gyűjtötték a frissen nyílt virágokról a virágport. Minden méhecske kint szorgoskodott, csak az öreg sánta méh bácsit – akit tavaly úgy megfújta az őszi szél – csak azt hagyták a kasban, hogy vigyázzon a kaptárra.

Még a méhkirálynő is dolgozott – ami egy királynőtől elég szokatlan, még ha az illető királynő méhecske is, de a megkésett tavasz miatt rengeteg volt a dolog. **A lepkék** új táncokat tanultak, és ott gyakoroltak a zöldellő csipkebokor felett. **Pók anyó** nagy gonddal szövögette első hálóját, míg **szarvasbogár apó**, a rét bölcse egy fatörzsöz sütkérezett **A tücskök** pedig már a nyár esti koncertekre próbáltak.

Szóval, ebben a nagy sürgésforgásban már csak a hancúrozó katicák hiányoztak, akik egyre jobban belemelegedtek a játékba.

- *Ejnye, ejnye gyerekek – szólt rájuk Pók anyó – lassabban repüljétek, és óvatosabban, mert ebben a nagy száguldásban még belerepültök az újdonszerű hálómbe.*

Ám a katicák nem hallgattak rá.

Pille úr a tánctanár, azért dühösködött, mert a kis lurkók egészen összezavarták a táncoló pillangókat, amikor közéjük repültek. A tücskök a nagy zajra panaszkodtak:

- *Így nem lehet próbálni! – mérgelődött az egyik zenész – A saját hegedűmet sem hallom!*

Végül már maga a méhkirálynő is megelégtelte a dolgot:

- *Pötyke!* – állította meg a királynő az éppen arra száguldó katicát. – Fejezzétek be ezt az értelmetlen repkedést!
- *Mi csak játszunk.* – mentegetőzött Pötyke.

- *Most nincs idő a játékra!* – mondta a méhkirálynő – *Minden állatnak fontos munkája van, amiben ti csak zavarjátok őket. Még az én munkásaim kosarából is kiborítottátok a virágport.*
- *Nagyon sajnáljuk! Véletlen volt!* – magyarázkodtak a kis katicák, akik odagyültek, mert kíváncsiak voltak arra, hogy miért állt meg Pötyke.

Pötyke pedig elpirulva hallgatta a királynő feddő szavait.

- *Zavarjátok azokat, akik dolgoznak!* – folytatta a királynő – *és nagyon haszontalanul viselkedtek!*
- *Haszontalanul?* – kapta fel a fejét Pötyke – *Mi nem vagyunk haszontalanok. Ugyan olyan hasznosak vagyunk, mint bármelyik más állat itt a réten.*

Pötyke egészen kipirult, amit az is bizonyított, hogy a hátán a pettyek még sötétebbek lettek.

- *Különb is: csak játszottunk!* – folytatta.
- *Nézzenek oda! Még neki áll feljebb!* – mérgelődött Pille tanár úr, haragosan csapdosva a szárnyával – *Még hogy csak játszottak. De hogyan! Kérdem én. Hogyan?*
- *Bizony! Az én gyermekkoromban más fajta volt még a játék is.* – sóhajtott fel Pók anyó – *mi még tiszteltük az időseket és hallgattunk rájuk.*

Egyre többen csoportosultak a katicák körül, és egyre nagyobb lett a hangzavar.

A végén már azt sem lehetett tudni, miért is kezdődött ez az egész perpatvar.

- *Csend legyen végre!* – reccsent egy hang a kiabálók szavába – *Így nem lehet pihenni.*

Az öreg szarvasbogár apó volt az, aki még mindig a közeli fatörzsön sütkérezett.

- *Azért szidjátok ezeket a szegény gyerekeket, mert nem hagynak benneteket dolgozni, most meg már vagy fél órája mindenki csak a száját jártatja. Pedig én aztán emlékszem mindegyikötök gyermekkorára! Az összes csíntevésekre, és a helyetekben nem bánthanám ezeket az elvenségeket, hisz gyerekek. A gyerekek dolga pedig a játék!*

Mindenki elhallgatott, és emlékezett, mert valamennyien voltak gyerekek. Jók és rosszak, vidámak és szomorúak. Talán irigyelték is a kis katicákat, amiért ők játszhatnak, amiért tudnak még játszani. A csendet végül a méhkirálynő törte meg:

- *Igazad van Szarvasbogár apó! Bocsánatot kérünk!*
- *Mi is bocsánatot kérünk!* – mondta Pötyke – *és ígérjük, hogy ezentúl jobban fogunk figyelni, és ha kell szívesen, segítünk.*

Helyreállt a rend. Vagy inkább újra elindult a sürgésforgás, mert a munkának haladnia kellett. A gyerekek pedig vidáman játszottak tovább.